

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 25

гр. Варна, 04.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20243100500014 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Министерство на иновациите и растежа, представлявано от министър Милена Стойчева срещу Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, с което

на основание чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1 от КТ е прогласена недействителността на клаузата в трудов договор № ЧР-МИР № 286 от 04.03.2022г., сключен между Министерство на иновациите и растежа и К. В. М. с ЕГН *****, предвиждаща срок за изпитване по чл. 70 от КТ;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е признато за незаконно и отменено уволнението на К. В. М. с ЕГН *****, извършено със Заповед № ЧР-МИР-615 от 24.06.2022г. на Главния секретар на Министерството на иновациите и растежа;

на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ К. В. М. с ЕГН ***** е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „главен сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в сектор „Техническо изпълнение“, отдел „Изпълнение на проекти“ към Министерство на иновациите и растежа и

на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е осъдено Министерство на иновациите и растежа да заплати на К. В. М. с ЕГН ***** сумата от **19 900 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за времето 05.07.2022г. – 05.01.2023г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на допълнителната искова молба в съда – 23.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, който иск е заявен като частичен от иск с цена на цялото вземане от 26 375 лв.

Жалбата е основана на оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на решението, както и постановяване в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Изложените съображения са, че в решението не се прави разграничение между различните юридически лица, при които е работил ищецът. К. Велинов е бил държавен служител към Министерство на икономиката и служебното му ПО е прекратено, считано от 01.03.2022г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и § 14, ал. 3 от ПЗР на Постановление № 20 на МС от 25.02.2022г. за приемане на устройствени правилници на Министерството на икономиката и индустрията /МИИ/ и Министерство на иновациите и растежа /МИР/ във връзка с утвърдено длъжностно разписание на МИР, в сила от 01.03.2022г. На 04.03.2022г. е сключен трудов договор между ищеца и МИР със срок от 07.03.2022г. до 31.12.2029г. на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 вр. чл. 70 от КТ. МИР е ново юридическо лице, различно от МИ, формирано от активите и пасивите на две административни структури – ГД ЕФК на МИ и ДАНИ. МИР е правопреемник и на Държавна агенция за научни изследвания и иновации. Не е преценено също, че са налице две различни длъжности и две правоотношения. За разлика от функционалните задължения на главен експерт в отдел „Изпълнение на проекти“, сектор РС Варна в МИ, функциите на Главния сътрудник по управление на европейски проекти и програми на МИР са подпомагащи основните функции на дирекцията. Налице е различна дейност като обхват и функционални задължения в новосъздаденото МИР. Ето защо следва да се приеме, че лицето е назначено при нов работодател по различно ПО и на различна длъжност, при липса на идентичност на трудовите функции. Налице са нови програми от постъпването му на работа в МИР – Споразумение за партньорство 2021-2027 и Програма за научни изследвания, иновации и дигитализация за интелигентна трансформация 2021-2027г. Ето защо няма пречка в ТД да съществува клауза за изпитване, която е действителна. В частта по присъденото обезщетение, решението е оспорено като неправилно в пресмятането. Установено е по делото, че БТВ на ищеца е в размер на 3312 лв. При елементарно изчисление за 6 месеца, дължимото обезщетение възлиза на 19872 лв. От експертното заключение е установено, че за м. април лицето е получило ДМС в размер на 2142 лв. при БТВ за същия месец 5454 лв., но по делото не е установено какъв е размера на обезщетението за 6 месеца, поради което направените изводи са погрешно извлечени от заключението. ВРС не е разграничил допълнителните възнаграждения по чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ –допълнително възнаграждение за изпълнение на допълнителни задължения във връзка с изпълнението и/или управлението на проекти, съфинансирани със средства от Европейските структурни и инвестиционни фондове, по които съответната администрация е бенефициент, при условията на чл. 49, ал. 3 от ЗУСЕСИФ; по чл. 107а, ал. 14, т. 6 и т. 5 от КТ /за постигнати резултати/. По делото не е установен допълнително положен от ищеца труд по проект и отработени допълнителни часове, поради което не е обоснован изводът, че работодателят дължи на ищеца заплащане на ДТВ за извършената работа на основание чл. 67, ал. 7, т. 6 от ЗДС вр. чл. 19, т. 6 от НЗСДА. В случая, съгласно фиш за заплата ищецът е получил ДТВ за постигнати резултати. Неправилен в тази връзка е изводът на ВРС, че средствата за допълнително материално стимулиране имат постоянен характер. Допълнителните възнаграждения, получавани за постигнати резултати нямат характер на

задължителен елемент от трудовото възнаграждение. Преценката за личния принос на служителя и, в зависимост от качеството и количеството на действително извършената работа може да бъде извършена само при реално положен труд, поради което ДВ за постигнати не е дължимо за времето, през което държавният служител не е бил на работа, независимо от причините за това. По тези съображения е отправено искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В отговор на жалбата К. В. М. оспорва доводите в нея като неоснователни. Твърди, че по делото е установено, че ищецът е изпълнявал същата работа, на същото работно място, бил е предварително уведомен, че ще запази функциите си и му е посочено, че се връща да изпълнява обичайните си задължения. Налице е пълно припокриване между длъжностните характеристики на заеманата от ищеца длъжност главен експерт в РС Варна, отдел „Изпълнение на проекти“, ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и заеманата длъжност по силата на ТД от 04.03.2022г. Посочените и в двете цели, области на дейност и преки задължения пряко кореспондират с тези на предходно заеманата длъжност. От докладна записка от главния директор на ГД „ЕФК“ е видно, че са налице промени по структурата към отдел „Изпълнение на проекти“, касаещи броя на регионалните сектори, както и че в отдел „Изпълнение на проекти“ няма разлика в йерархично равнище, нито по отношение на задачите между сътрудниците УЕПП по ТПО и държаните служители. Прекратяването на служебното правоотношение и сключването на трудов договор с ищеца е свързано само с реструктурирането на администрацията за същата по естеството си трудова функция, поради което клаузата за изпитване е недействителна. А обосноваването на несправяне при новия работодател с пропуски, допуснати при стария е в пряко нарушение на чл. 70, ал. 5 от КТ. Мотивирането на уволнение с позоваване на недействителна клауза противоречи на императивните правила за прекратяване на ТПО, а самото уволнение се явява незаконно. От друга страна оспорването на идентичността на трудовата функция следва да се приеме за преклудирано като заявено след срока по чл. 131 от ГПК. Посочва също, че изчисленията по присъденото обезщетение са правилни – установеното трудово възнаграждение от 3312 лв. на месец, увеличено с допълнително възнаграждение от 714 лв. и умножено по броя на месеците, за които се присъжда – 6. Сумата от 714 лв. на месец представлява припадащата се за 1 месец от установеното от вещото лице и безспорно между страните допълнително ТВ от 2142 лв., което се начислява на тримесечие. В тази връзка сочи неоснователност на оплакванията за допусната ОФГ в изчисляването на обезщетението. Посочва, че допълнителното възнаграждение се дължи на основание чл. 19, т. 5 от Вътрешните правила за заплатите на ответника от 2022г. и е за постигнати резултати, за което е налице признание и в жалбата. Същото следва да се включи в БТВ, база за обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ, в който смисъл се позовава и на съдебна практика /Решение по гр.д. № 4554/2014г. на ВКС, IV ГО/. Моли в заключение обжалваното решение да се потвърди с извод за правилност.

Въззивна жалба е депозирана от Министерство на иновациите и растежа, представлявано от министър Милена Стойчева и срещу Решение № 3053 от 15.09.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, с което **на основание чл. 247, ал. 1 от ГПК** е оставено без уважение искането, съдържащо се във въззивната жалба за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в основното решение в пресмятането на дължимото обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на така постановеното решение и при съществено нарушение на процесуалните правила, без съдът да съобрази, че не е сезиран с това искане и изявлението на въззивника, че претенцията е отправена до въззивния съд като последица от уважаване на жалбата. В останалата си част жалбата съдържа оплаквания идентични с изложените в първата жалба относно изчислението на обезщетението и постоянния характер на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати. Моли обжалваното решение да се отмени.

В отговор на жалбата К. М. поддържа изложеното в отговора на основната въззивна жалба.

Постъпила е също **частна жалба** от Министерство на иновациите и растежа, представлявано от министър Милена Стойчева срещу Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание **на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК** е допуснато предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената в полза на К. В. М. с ЕГН ***** сума от 19 900 лева по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Частната жалба е основана на оплакване за незаконосъобразност на решението в обжалваната част, поради наличие на хипотезата на чл. 243, ал. 2 от ГПК. МИР е юридическо лице на бюджетна издръжка, орган на изпълнителната власт. Срещу държавни учреждения е недопустимо принудително изпълнение за събиране на парични вземания, съответно и допускане на предварително изпълнение на осъдителни решения, а издължаването на установените с влязло в сила съдебно решение парични задължения на държавните учреждения е гарантирано от държавата. Моли поради това решението да се отмени в обжалваната част.

Отговор на частната жалба не е постъпил от другата страна.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивните и частната жалба са допустими. Депозирани са от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговарят на съдържателните изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

За да се произнесе по частната жалба по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 вр. чл. 244 от ГПК, съдебният състав на ВРС съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 2 от ГПК срещу държавата, държавните учреждения и лечебните заведения по чл. 5, ал. 1 от ЗЛЗ не се допуска изпълнение на невлязло в сила решение. Разпоредбата урежда недопустимост на предварителното изпълнение на невлезлите в сила осъдителни решения на първоинстанционните и въззивните съдилища. С оглед така уредената забрана за предварително изпълнение на невлязло в сила решение по чл. 243, ал. 2 от ГПК, разпоредбата на чл. 242, ал. 1 от ГПК в случая е неприложима и постановеното срещу бюджетно учреждение, каквото е осъденото Министерство на иновациите и растежа предварително изпълнение на невлязлото в сила решение на ВРС е незаконосъобразно.

Неприложима в случая е разпоредбата на чл. 519 от ГПК, на която се позовава частният жалбоподател, доколкото същата установява специфичен начин на удовлетворяване на парични вземания срещу бюджетни учреждения, присъдени с влезли в сила съдебни решения, за които няма пречка кредиторът да се снабди с изпълнителен лист.

По тези съображения допуснатото от ВРС предварително изпълнение на решението, което не е влязло в законна сила в осъдителната му част срещу МИР следва да се отмени.

В постъпилите жалби и отговори не са обективирани доказателствени искания. Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **06.02.2024г.** от **09:30 часа**, за която дата и час да се призват страните по делото.

НАПЪТВА на основание чл. 273 вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора по между им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения по между им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на страната, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

ОТМЕНЯ по частна жалба на Министерство на иновациите и растежа, представлявано от министър Милена Стойчева Решение № 1978 от 02.06.2023г. по гр.д. № 9703/2022г. по описа на ВРС, 17-ти състав, **В ЧАСТТА**, имащо характер на определение, с която на основание **на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК** е допуснато предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената в полза на К. В. М. с ЕГН ***** сума от 19 900 лева по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване съгласно т. 1 от ТР от

12.07.2018г. по т.д. № 5/2015г. на ОСГТК на ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____